

КОГАТО ВЪРВИ — ВЪРВИ

Въ единъ малъкъ градъ живѣлъ скромнѣ самарджия. Той работѣлъ седла, самари, хамути и поправялъ стари такива. Така изкарвалъ прехраната на семейството си. Работилницата му била уредена, работата му вървѣли добре и той живѣлъ добре. Всѣки день чукалъ, шиелъ, кърпѣлъ и отъ време на време си думалъ:

— Когато върви — върви!...

Той не забравялъ, че могатъ да дойдатъ и лоши дни. Или не ще има такава добра работа, или ще достигне старини и затова всѣки день отдѣлялъ отъ спечеленото и го скѣтвалъ на страна. А като нѣмалъ кжде да го слага, криелъ го въ единъ старъ магарешки самаръ. Всѣки день спестенитѣ пари въ самара се увеличавали и самарджията си говорѣлъ:

— Когато върви — върви!...

Жена му го чувала и понѣкога го питала, какво иска да каже съ тия думи. Но той се засмивалъ, не ѝ казвалъ какво има въ самара и пакъ си проговарялъ:

— Когато върви — върви!...

Единъ день седларѣтъ отсѣтствувалъ отъ града. Миналъ керванъ отъ камили, а предъ тѣхъ вървѣло дългоухо магаре. Самарѣтъ на магарето се счупилъ и керванджиитѣ се отбили при самарджията, да купятъ другъ самаръ. Видѣли тѣ стария самаръ и, макаръ да билъ малко скѣсанъ, купили го. Жената на самарджията го дала, безъ да знае какво има въ него.

Когато се върналъ самарджията, жена му се похвалила, че продала стария самаръ. Мжжѣтъ ѝ се хваналъ за гла-

